

A xenon fényszórók úgy hasítanak keresztül az éjszakán, mint egy üstökös. Ami több szempontból is ügyetlen hasonlat, hiszen egy először látott autó esetén nem lehetünk biztosak abban, hogy visszatérő vendégről van szó, ami folyton ugyanazt a pályát járja be, engedelmessé az univerzum titokzatos erőinek. Ráadásul a helyett, hogy messze, a csillagok közti jég hideg úrban suhanna, épp ellenkezőleg, teljes tömegével az aszfaltra tapad, már-már veszélyesen közel, különösen a kanyarokban, köszönhetően az ültetett karosszériának, ami a sportosabb vezetési élményt szolgálja.

Rhédey Gábor 41

KANYAR

Ha nem is üstökös tehát, és sebességével is elmarad az ég vándoraitól, földi lépték szerint azért nem lehet panasz a tempójára, szemmel látható, hogy a volán mögött ülő ismeretlen kedveli a száguldást. Most is épp gázt ad, a lenyomott pedál jelet küld az injektoroknak, amelyek a tankból még több gázolajat fecskendeznek a sorhatos motor mohó hengereibe. A fordulatszám-mérő tovább emelkedik, kis késéssel az automatika is reagál a váltó egy pillanatra szétválasztja a motort és a hajtóműtengelyt, amíg nagyobb fokozatra kapcsol. Innen folytatódik a végeérhetetlen hajsza a menekülő távolsággal. A motor egyre lázasabban dolgozik, mintha csak egy szív lenne, amelynek tulajdonosa épp most látja viszont régi szerelmét (hiába tudjuk, hogy az érzelmeket valójában kémiai folyamatok és a neuronok közti apró kisülések irányítják, nem pedig ez a görcsösen összehúzódó-kienegedő, öntudatlan izomgóc).

A szeszélyesen kanyargó út mellett nézőként ácsorgó fák közül talán többnek is eszébe jut, hogy ez a vakmerő autós bizonyára járt már a környéken, hiszen mi más miatt lenne bátorsága jóval a sebességhatár fölött hajtani ilyen gyér közvilágítás és beláthatatlan útszakaszok mellett, de bárhogya is kutatnak az emlékezetükben, nem sikerül felidézniük ezt a metáلكék BMW-t. Pedig a fák emlékezte köztudottan kiváló, az évek egyre erősebb és tartósabb rétegeket vonnak kezdetben csenevész, törékeny törzsük köré, ezek a gyűrűk pedig úgy elraktároznak mindent, mint egy banktrezor. Ettől függetlenül tévedhetnek is, hiszen ennél a sebességnél, amellyel az autó halad, bizony nem könnyű biztosat állítani a típusáról, az évjárataról, hovatovább még a színéről sem, arról már nem is beszélve, hogy az egy szempillantás alatt tovatűnő rendszám-tábla végképp leolvashatatlan ezen a kései órán, amikor még a holdat is felhők takarják.

Hogy mi lehet a sietség oka, azt talán sosem tudjuk meg, hiszen legalább annyi magyarázat létezik, mint amilyen sokszínű az emberi szeszély. A sofőr talán egy elhúzódo munkanap után siet haza, egy fárasztó vidéki találkozó-
ról, hogy újra a szereteteivel legyen, vagy épp ellenkezőleg, feldúlva
42 menekül egy családi viszály elől, mintha azzal, hogy (a jelenlegi tem-
póval) percenként másfél kilométerrel toldja meg a közte és a problé-
ma közti távolságot, egyszerűbbé válna a konfliktus megoldása. Aztán ott
van egy meglehetősen profán lehetőség is, miszerint emberünket egy egy-
szerű érzelmi impulzus ragadta magával – mondjuk egy pörgős sláger, amit
már évek óta nem hallott, és most adrenalint pumpál szét a szervezetében.
És valóban, talán tényleg ez a fajta elragadottság, az élet mérhetetlen, fel-
szabadult élvezete illik leginkább a volán mögött ülő fiatalemberhez, akiről
ugyan nem tudunk sokat, de a kidagadt nyaki erek és fejrázás gyanús szinkronban van a Metallica hangszórókból szóló, Battery című számával.

*

Halkan, óvatosan lép, hasított patája mélyen merül a nedves avarba. Késő
ősz van, ilyenkor már az is előfordul, hogy szórakozottan elrágcsál néhány
tűlevelet, de inkább örökzöld cserjék, gombák után kutat. Most zajt hall, fel-
kapja a fejét, a levegőbe szimatol. A szeme is jó, de ebben a sötétben nem
sok hasznát veszi. Persze így sem könnyű megközelíteni, legfeljebb szélár-
nyékban. De most nem fenyegeti veszély. Visszatér a keresgéléshez. Halad
néhány métert, hátha arrafelé talál valami táplálót. Három-négy másik őz is
van vele, nehéz megállapítani a pontos számukat az összeverődött fák kö-
zött. Már mindegyik a téli, szürkésbarna bundáját viseli, kecses alakjuk egy-
beolvad az éjszakai erdő imbolgó árnyaival.

Nem fiatal példány, ez lesz az ötödik tele, tudja, hogy nehéz napok jönnek.
Szerencsére manapság kevés hó esik, enyhe az időjárás, és a szervezete is
teszi a dolgát – anyagcseréje lelassul, jóval többet pihen, takarékoskodik az
erejével. Idén kétszer is megkísértette a halál. A júniusi üzekedés idején csú-
nyán felhorzsolta az oldalát, nem mélyen, de egy ilyen sérülés könnyen vég-
zetes lehet. Szerencsére a seb nem fertőződött el, így nem lett tragikus
következménye ügyetlenségének.

Nem rég pedig rálöttek. Világéletében rendkívül óvatos volt, aznap is meg
mert volna esküdni rá, hogy senki sem bújuk a csalitosban. Pláne vadászok.
Bár meg kell hagyni, vonzó kis agancsa volt (nem a szokásos hat, hanem mind-
járt nyolc ággal), de ez még nem lett volna elég, hogy elvegyék az életét. Vagy
mégis? Az emberi mohóság és motiváció sötét zsinórpaddlásának működése

egyszerű őzelméje számára ennyi év után is érthetetlen volt. Mikör a lövés eldördült, rögtön ugrott, ami persze késő lett volna, ha a gyilkos golyó nem a közvetlenül mellette álló társába csapódik. Az volt a szerencséje, hogy október lévén már összeverődtek. Így viszont egy tilalom alatt álló sutát sikerült leteríteniük a vadászoknak, a lelkiismeretükkel persze már nekik kell együtt élniük. 43

Ahogy ezeken a letűnt dolgokon gondolkodik (vagy nem gondolkodik, ugyan ki lát bele egy őz elméjébe), egy ritkásabb részhez ér. Mintha egy sávban hiányoznának a fák. Valami fény is látszik ott, legalábbis mintha a jobb csülke felől, a magasban világítana valami. Mivel kíváncsi természet, önkéntelenül is megindul arra. Nem figyel, a többiek követik-e, de nem is nagyon törődik velük. Hozzászokott, hogy irányt mutasson óvatosabb társainak. Jól tudja, ez az elszántság nem csak finom falatokat, hanem végzetes csapdákat is tartogathat számára. Ugyanakkor az evolúció küzdelmekkel és kudarcokkal teli láncát is a hozzá hasonló, vakmerő állatok fűzték tovább. Az adott populáció kivételes példányai. Ez lebeg a szeme előtt, amikor kilép az erdőből.

Azt túlzás lenne állítani, hogy elvakul, de érzékelhetően több fény van itt, mint ott, ahonnan jött. Az is világosan látszik, hogy ez nem egy tisztás, vagy ha az is, rendkívül furcsa alakú, hiszen jobbra és balra is beláthatatlan távolságig kígyózik, ráadásul feltűnően szabályos. A másik furcsaság a talaj. Meglepően szilárd, mintha nem is föld, hanem inkább keményre szikkadt agyag, vagy szikla volna. Egészen sima, és idegenül kopog a patája alatt. Kissé meg is zavarodik, visszaneéz a háta mögötti sötétre, de sehol sem látja a többi őzt. Annyi baj legyen! Ha ez valami elvarázsolt föld, vagy az emberek újabb ízléstelen trükkje, őt nem állítja meg. Szemben, mint a célvonalban, barátságos fák várakoznak.

Tesz néhány bizonytalan lépést, ekkor azonban szokatlan hang üti meg a fülét. Mélyről jövő, öblös mormogás, ami ugyan hasonlít picit az őzek érdes, ugató hangjára, amit a vadászok riasztásnak hívnak, de egyértelműen nem állati. A teste megfeszül, érzi, hogy cselekednie kéne, de valamiért még se mozdul. Mintha egy titokzatos erő az aszfalthoz szegezné, amit a megvalósítás lehetőségeinek groteszk volta miatt, már elképzelni is nehéz.

Vajon mi közelít? A hang egyre erősebb és fenyegetőbb, talán néhány perc, és meglátja. De miért tartja ott a kíváncsiság, ha ösztönösen tudja, hogy menekülnie kéne? Már mozdulna, amikor egy kocsi vágódik ki a kanyarból.

Szerencsétlenül mérte fel a távolságot, az autó jóval közelebb van, mint sejtette. Talán a fák közt gellert kapott motorhang csalta meg érzékeny, égnek meredő fülét, talán őzként nem rendelkezik kielégítő tudással a lóerőkről.

44 Egyre megy. Féltárcsák őrült sikítása hasít az éjszakába. Épp elrugasz-
kodik, amikor a világot áthatolhatatlan ragyogásba vonja a xenon
fényszórók fénye.

*

Vajon szándékosan készítik úgy az egyenruhákat, hogy a lehető legkevesebbet mutassák viselőjük alakjából? Terheli valami súlyos összeesküvés a Katasztrófa- és Rendvédelmi szervek vezetőinek lelkét, egyesíti-e őket valami cinikus alku abban a szándékban, hogy a munkájukból kifolyólag érintkezni kénytelen, ellenkező nemű alárendeltjeik ne találhassák egymást vonzónak? Legalábbis, hogy ne legyen könnyű dolguk? A díszuniformisokat leszámítva az egyenruhától természeténél fogva sem állhat távol ez a fajta praktikusság, hiszen nagyon is célirányosan, bizonyos jól meghatározott feladatok miatt tervezték őket, amelyek közt a fajfenntartás valószínűleg nem szerepelt előkelő helyen.

Vegyük például az ő ruháját. A sisak alatt hőálló kámzsa bújjik, ami szabályos oválissá szűkíti markáns arcélét. Munkaköre miatt arcszűrőzetet sem viselhet. A lángálló nomex anyaggal borított kabát és nadrág szabása kimondottan előnytelen, egyenes, nehéz esésű vonalai szinte nem is a test formáit követik, így teljesen elfedik fejlett, jól karban tartott izmait. Marad tehát a magasság és a szemszín, ezek a kiábrándítóan esetleges adottságok.

A rendőrök pufi dzsekije sem segít a helyzeten. A számtalan zsebet mindenféle használati tárgy húzza, nem is beszélve az erősen gravitáló övről, amin gondosan csoportosított teher a bilincs, a gumibot, a gázspray, a multitool, a jegyzetfüzet és bírságtömb, a táruk és a PA63-as szolgálati fegyver. A hajat tányérsapka takarja, csak a nadrág elég passzentos ahhoz, hogy sejteni engedjen valamit a balesethez kiérkezett rendőrnő alakjából. És ez a sejtelem már elég, hogy valami furcsa érzés fészkelje be magát a fiatal tűzoltó szívébe (annak ellenére, hogy korábban már tisztáztuk, hogy ez a szerv a legkevésbé sem alkalmas ilyesmire), miközben elballag az erővágóért. Azért csoda, hogy mennyi vér van egy ilyen állatban. Egész kis tavacska gyűlt az aszfalt közepére, ahova a lendület ejtette az őz összeroncsolódott testét. Az autó jó pár méterrel odébb, egy fának csapódva füstöl. Megrázó látvány. A motorház közepébe mintha éket vertek volna, a karosszéria csúnyán felgyűrődött, még a középső oszlop is megvetemedett. Mindenfelé üvegszilánkok csillognak a lustán váltakozó kék és vörös fényben.

Mint a diszkóban – villan a férfi agyába. Ott biztos megszólítaná. Szép a rendőrnő arca, legalábbis amennyire bemutatkozásor, a félhomályban ki tudta venni. Felmarja a szerszámot, megy vissza a roncshoz. Ez már nem siet sehova, hiba volt kergetőznie az idővel. Kap néhány utasítást a szerparancsnoktól, közben lopva a nőre néz. Megkönnyebbülve látja, hogy 45 ő is őt figyeli. Kezében jegyzetömb, áll a bejelentők kocsija mellett. Vidéki, megszeppent házaspár, riadt gyerekekkel a hátsó ülésen. Nem hajtottak el, pedig általában azt szokták csinálni. Most végig kell menniük az összes kérdésen, biztos nem érnek haza éjfélig. A kicsik nyugtalanok lesznek, az egész család álmatlanul forgolódik majd. Másnap nehéz ébredés vár rájuk, ráadásul a trauma sem elhanyagolható.

Rámosolyog a lányra, de mivel nem biztos benne, hogy látja, int is neki. Érzi, hogy ez már túlzás, de megnyugszik, amikor látja, hogy a rendőrnő is elmosolyodik. Ennyi elég, hogy melegség járja át az izomgócot a mellkasában. Odalép a roncshoz, hogy kiszabadítsa a holttestet, amire a cigarettázó mentősök várnak. A vezetőnek karfiolként nyílt szét a koponyája, szerencsére nem volt utasa. Elmosolyodik. Vajon a fák, akik jelen voltak az egész jelenetnél, mit gondolnak a szerelem és halál morbid találkozásáról? Elítélik? Cinikusak? Talán megnyugtatta az olvasót, ha megtudja: a fák épp nem gondolnak semmit.

*

Egy ideje már nem a telefonját nyomkodja, hanem a steaket nézi. A hús rég kihűlt, kezd megbarnulni, biztos ki is száradt. Krisztián rare-en szereti, amit a franciák blue-nek mondanak, ő viszont meg nem eszi úgy – tulajdonképpen nyersen. Neki a medium az, ami megfelel. Világéletében kerülte a szélsőségeket, kivéve, ha férfiakról volt szó. Szeret Krisztián kedvében járni, ezért tanult meg steaket sütni. A húst maga választotta ki a város egyik legjobb nevű hentesüzletében. A puha, finoman márványozott hátszín precízen két centiméteres szeletekre vágta, besózta és frissen őrölt (csakis!) borssal szórta meg, majd Krisztiánnak másfél percig, magának pedig kettő és félig sütötte.

A steak pillanatok alatt elkészül, meg kellett volna várnia, amíg a férfi megérkezik. De annyira türelmetlen volt, amiért újra láthatja, hogy szerette volna meglepni. Nézni az arcát, amikor belép, és meglátja a tányérok pihenő húst, mellette a csillogó evőeszközökkel. Könnyű salátát is készített, a cabernet sauvignont is kitöltötte. Pontosan másfél ujjnyit. Áll a poharakban, mint az alvadt vér. Kétszer is próbálta hívni, de csak a hangposta válaszolt.

Krisztián néha eltűnik. Le sem mondja a randit, csak nem elérhető. Napokkal később telefonál, valami lehetetlen időpontban. Mondjuk konferenciabeszélgetés közben, vagy hajnali kettőkor, hétköznap. Meg kell szokni, ilyen.

46 Nem tudja, mihez kezdjen a terített asztallal. Addig bámulja, amíg érintetlenül otthagyja az egészet. Csak a gyertyákat oltja el. Még a borból sem iszik, pedig kívánja. Semmi kedve gondolkodni. Biztos megint a felesége kapott pánikrohamot. Vagy a gyerekekkel van valami baj. Fáradtnak érzi magát. Kibújik kedvenc koktélsruhájából, és visszaakasztja a szekrénybe. Leveszi push up melltartóját, ami olyan, mintha súlyoktól szabadulna. Odaátál a vidám textilekkel gondosan bevettett ágyhoz, kikapcsolja a harisnyatartóját és leül. Lassan, módszeresen görgeti végig frissen epilált lábán a csipkés combfixet. Szép a vádlíja. A fekete fehérneműszett utolsó darabja, a lehetővékony, átlátszó mintával díszített bugyi is lekerül. Nézi magát a tükrökben. Picit jobbra, majd balra fordul. Végigsimít lapos hasán, keze egy pillanatra betéved a combjai közé. A bőre még feszes. Harminc sincs. Találni fog egy rendes pasit.

Pizsamát vesz, amit sose visel, ha a férfi nála van. Bebújuk a puha, piros papucsba (a fekete Krisztiáné), majd kicsoszog a fürdőszobába. Extra soft fogkefével mos fogat. Körkörös mozdulatokkal dörzsöli végig az íny és a fogak találkozását. Hányszor lehet ugyanazt elismételni? Talán ez jár a fejében. De ilyen helyzetekben sosem lehet tudni. Fogselyem, öblítés. Egy pillanatra megáll, mert azt hiszi, egy BMW gördült a ház elé. De hamar rájön, hogy csak az érzékei szórakoznak.

Pár csepp sminklemosó arctejet nyom egy vattakorongra, hogy eltávolítsa a szemfestéket. A lemosó a krémes állag miatt könnyen kenhető, ráadásul nem irritálja a szemet – elsősorban ezért szereti. Dörzsölés nélkül, alaposan tünteti el a nagy gonddal felvitt tust és szempillaspirált. Ez a másik ok. Nem hagy olajos, ragacsos réteget. Ez pedig a harmadik.

Következik az éjszakai hidratálókrém. Fontos megkötni a vizet, főleg az ő száraz bőrén elengedhetetlen képezni egy jól záró réteget. Az sem árt, ha a pórusai kapnak egy kis retinolhoz és peptidhez hasonló antioxidánst a stressz, napfény és légszennyezés káros hatásai ellen. Ezek együttes erővel hatékonyan veszik fel a harcot az idő múlásával. Visszamegy a hálóba, ágyba bújik, leoltja a lámpát. Úgy alszik el, hogy nem tudja: kettőjük közül Krisztián az, aki nem öregszik tovább.